

Treballar la confiança (V): Una festa molt esperada

En aquest vídeo reflexionem sobre l'oportunitat de diàleg que hom pot crear amb motiu de les eleccions que fan els fills, especialment en ocasió de les festes d'aniversari. Cinquè vídeo de la sèrie "Treballar la confiança".

18/06/2019

Guia per aprofitar el vídeo

El creixement dels fills és un procés bonic, però, al mateix temps, representa un desafiament. No sempre estem preparats per a les eleccions que comporta la maduració en la vida. És clar que el creixement és personal, però és deure dels pares estar propers als fills per ajudar-los i acompanyar-los. L'adolescència es caracteritza sovint per una pèrdua del diàleg "fills-pares". En canvi, si es gestiona bé, pot representar una ocasió excel·lent per a un acostament renovat. Un capteniment empàtic ofereix força recursos per saber escoltar, aprendre i entendre millor l'altra persona, és a dir, els fills.

A cada cultura del món hi ha moments de la vida que són celebrats d'una manera particular. Cada fill vol justament celebrar els 15 anys, o la majoria d'edat, amb una festa que subratlli la importància del moment; arribarà el dia en què el fill

demanarà als pares ajuda per celebrar-ho.

Hi ha moltes maneres de celebrar, però cal trobar aquella que més s'adapta a la persona que desitja fer-ho. Això pot ser l'origen d'un conflicte, en el qual, cadascuna de les parts mostra les pròpies raons. Situacions semblants es poden crear a més en altres contextos, com un viatge amb els amics o els llocs on celebrar-ho amb ells, etc. És desitjable que els pares escoltin totes les raons i cerquin ésser creatius respecte el desig dels fills, per no generar una situació de bloqueig que difícilment podrà acabar bé. Això no vol dir secundar totes les peticions del fill o de la filla, sinó raonar junts sobre la manera millor i més autèntica d'actuar en cada cas.

Proposem algunes preguntes que poden ajudar-vos a treure partit al

vídeo, quan el veieu amb amics, a l'escola o a la parròquia:

Preguntes per al diàleg

¿Penso que els desitjos dels fills coincideixen amb els meus? Què puc fer per entendre com pensen els fills? Quin model de vida tenen els fills? I els seus amics? Tinc una actitud oberta cap a ells? Procuro que la forma en què exposo les meves idees en les nostres converses sigui adequada a la seva capacitat? Sóc conscient que puc ferir els fills amb la meva manca de confiança? Estic d'acord i lloo algunes de les seves propostes? Miro de parlar de manera diversa amb cadascun dels fills? Els demano les motivacions que justifiquen les seves propostes?

Quines són les festes que paga la pena de celebrar? Per quin motiu és important celebrar la majoria d'edat? Com celebren aquesta festa la major part de les persones avui?

¿Com és d'oportú, per als pares, fer partícips els fills de les qüestions econòmiques de la família?

L'element econòmic, respecte a l'organització de la festa, com es relaciona amb la part estrictament educativa? Com explicar amb naturalitat el significat de la sobrietat? Com parlar als propis fills dels pares dels seus amics o amigues quan fan eleccions discutibles pel que fa a les festes? Existeixen "festes de pobres" i "festes de rics"?

¿De quina manera es relacionen habitualment els fills amb els pares pel que fa a les qüestions materials (petició de diners, roba, despeses extraordinàries...)? De quina manera es pot respondre als fills quan volen ser tractats com en altres famílies que tenen un estil de vida diferent? Quins són els nostres costums familiars per celebrar els aniversaris, graduacions, etc.?

Propostes per a l'acció

Assegura't que tu i el teu marit / dona compartiu l'estil que convé adoptar en l'organització de les festes dels fills, sobretot en aquelles més importants, com la festa dels 15 anys o la de la majoria d'edat.

No esperis que el teu fill o la teva filla et proposin l'única manera de celebrar la festa: intenta anticipar-te amb propostes creatives i que posin en el centre les relacions familiars i d'amistat.

Escolta fins al final les propostes dels fills i les seves raons respecte al tipus de festa que els agradaria organitzar, encara que sàpigues que serà impossible. En el moment del diàleg, no acudeixis massa a les diferències entre els costums actuals i aquelles de la teva època: no és un argument gaire convincent.

Els fills estan molt atents a l'actitud dels pares en el diàleg: no tanquis la porta, no donis per descomptat que les teves raons de pare / mare seran immediatament compreses.

Comparteix amb els fills i amb el cònjuge el compromís de fer la millor festa possible.

Meditar amb la Sagrada Escripura i amb el Catecisme de l'Església Catòlica

Com celebrareu el dia de la festa, la solemnitat del Senyor? (*Os 9, 5*).

Per aquest motiu celebrego l'alegria, perquè per a l'home no hi ha res millor en aquesta vida que menjar, beure i estar content; això l'acompanyarà en el seu treball durant els dies que Déu li ha concedit de viure sota el sol (*Coh 8, 15*).

"¿Esteu disposats a rebre de Déu, responsable i amorosament, els fills i a educar-los segons la llei de Crist i

de la seva Església?" "Sí, estem disposats" (Ritu del matrimoni).

Durant la infantesa, el respecte i l'afecte dels pares es tradueix d'antuvi per la cura i l'atenció que consagren a l'educació dels fills, a *satisfer les seves necessitats físiques i espirituals*. Durant la creixença, el mateix respecte i la mateixa dedicació porten els pares a educar els fills en l'ús correcte de la raó i de la llibertat (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 2228).

Meditar amb el Papa Francesc

La mateixa vida familiar, vista a través dels ulls de la fe, ens sembla millor que els cansaments que comporta. Se'ns apareix com una obra d'art de senzillesa, bonica precisament perquè no és falsa, sinó capaç d'incorporar-hi tots els aspectes de la vida veritable. Ens apareix com una cosa «molt bona», com Déu va dir en finalitzar la

creació de l'home i de la dona (cfr. *Gn* 1, 31). Per tant, la festa és un preciós regal de Déu; un preciós regal que Déu fa a la família humana: no ho espatllem! (Audiència General, 12 d'agost de 2015).

En una societat freqüentment èbria de consum i de plaers, d'abundància i de luxe, d'aparença i de narcisisme, Ell ens crida a tenir un comportament sobri, és a dir, senzill, equilibrat, lineal, capaç d'entendre i viure el que és important. En un món, sovint dur amb el pecador i indulgent amb el pecat, cal conrear un fort sentit de la justícia, de la recerca i el fet de posar en pràctica la voluntat de Déu. Davant d'una cultura de la indiferència, que sovint acaba per ser despietada, el nostre estil de vida ha d'estar ple de pietat, d'empatia, de compassió, de misericòrdia, que traiem cada dia del pou de l'oració (Homilia, 24 de desembre de 2015).

Meditar amb sant Josepmaria

Escolteu els vostres fills, dediqueu-los també temps vostre, mostreu-los confiança: creieu tot el que us diguin, per més que algun cop us enganyin; no us espanteu de les seves *rebel·lies*, ja que vosaltres, a la seva edat, també fóreu més o menys rebels; sortiu a trobar-los a mig camí, i pregueu per ells, que acudiran als pares amb senzillesa —és segur, si obreu cristianament així—, en comptes d'acudir amb les seves legítimes curiositats a qualsevol amigot desvergonyit o brutal. La vostra confiança, la vostra relació amigable amb els fills, rebrà com a resposta la sinceritat d'ells amb vosaltres: i això, encara que no hi manquin baralles ni incomprensions de poca importància, és la pau familiar, la vida cristiana. (*És Crist que passa*, 29).

¿Creus que els altres no han tingut mai vint anys? ¿Creus que no han estat mai copats per la família, com a menors d'edat? ¿Creus que s'han estalviat els problemes —mínims o no tan mínims— amb què ensopegues?... No. Ells han passat per les mateixes circumstàncies que tu travesses ara, i s'han fet madurs —amb l'ajuda de la gràcia—, trepitjant el seu jo amb perseverància generosa, cedint en el que es podia cedir, i mantenint-se lleials, sense arrogància i sense ferir —amb serena humilitat—, quan no es podia. (*Solc*, 715).

Urgeix recristianitzar les festes i els costums populars. —Urgeix evitar que els espectacles públics es trobin en aquesta alternativa: o ensopits o pagans.

Demana al Senyor que hi hagi qui treballi en aquesta feina d'urgència,

que podriem anomenar «apostolat de la diversió». (*Camí*, 975).

D'altra banda és molt necessari que vegin que aquesta pietat ingènua i cordial demana també l'exercici de les virtuts humanes, i que no pot reduir-se a uns quants actes de devoció setmanals o diaris: que ha de penetrar la vida entera, que ha de donar sentit al treball, al descans, a l'amistat, a la diversió, a tot. No podem ser fills de Déu només a estones, encara que hi hagi alguns moments especialment dedicats a considerar-ho, a penetrar-nos d'aquest sentit de la nostra filiació divina, que és el moll de la pietat.

Abans he dit que tot això el jovent ho entén bé. I ara afegeixo que qui mira de viure-ho se sent sempre jove. El cristià, encara que sigui un vell de vuitanta anys, en viure en unió amb Jesucrist, pot assaborir amb tota veritat les paraules que es diuen al

peu de l'altar: *entraré a l'altar de Déu, del Déu que dóna alegria a la meva joventut (Ps 42, 4). (Converses, 102).*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/treballar-
la-confianca-v-una-festa-molt-esperada/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/treballar-la-confianca-v-una-festa-molt-esperada/)
(05/08/2025)